

SCHRIKKELKERMIS

Tom Thys

Schrikkelkermis

Met illustraties van Leslie Saurus

Horizon

© Tom Thys, 2022
Illustraties: © Leslie Saurus
Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 641 0010 5
ISBN 978 94 641 0011 2 (e-book)
D/2022/13.656/24
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen
Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland
Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

1

Mirre had geen idee wat haar uit haar dagdroom gerukt had: de donderslag of de bliksemschicht. Ze kwamen gelijktijdig en dat betekende dat het onweer dichtbij was. Het was meteen stil in de klas. Niemand babbelde of prutste nog. Iedereen, zelfs Farah, keek vol ontzag uit het raam naar buiten. Meester Popov was zo hard geschrokken dat hij zijn krijtje had laten vallen. ‘Niets aan de hand’, probeerde hij te sussen, maar de rollende donder overstemde hem.

De lucht boven het dorp was bestolen van kleur. Grauw en donker en onheilspellend, maar de uiterste randen glansden van winters zonlicht. Het was alsof de bliksem de hemel in tweeën gescheurd had. Mirre had het onweer niet zien aankomen. Plots was het er, uit het niets. Sterker nog, op de radio hadden ze een steenkoude maar heldere dag voorspeld. Geen spatje regen. Nu ja, dat laatste klopte ook wel, want hoewel het oorlog leek in de hemel, viel er inderdaad geen druppel.

Maar er was wel iets anders.

Een zwarte luchtballon slingerde heen en weer tussen de massieve wolken. Hij maakte gekke capriolen. Zoals wanneer je een ballon opblaast en weer loslaat zonder hem dicht te knopen. Zo ver leek hij niet groter dan een vogel, maar Mirre was er zeker van dat ze zich niet vergiste. De vorm, de manier waarop hij bewoog... Maar wie haalde het in zijn hoofd om met zo'n ding de storm te trotseren?

'Kijk daar,' zei ze, 'een luchtballon.' Maar het ding was al achter de kerktoren en de huizen verdwenen, de heuvels in.

Farah rolde met haar ogen. 'Alsof iemand met dit weer een ballonvaart gaat maken.'

'Ik zweer het.'

'Ach, aansteller, jij hebt te veel fantasie. Als je zo voortdoet, eindig je net zoals je moeder in het gekkenhuis.' Die laatste woorden siste Farah net luid genoeg zodat iedereen behalve meester Popov ze kon horen.

Mirre liep rood aan. Haar wangen en nek gloeiden. Ze verbeet letterlijk de woede door op haar onderlip te kauwen. Ze wist dat ze Farahs opmerkingen van zich af moest laten glijden. Haar negeren was de beste remedie, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Dat verwende nest wist precies hoe ze haar kon raken. En het werkte, want de andere leerlingen gniffelden. Tranen welden op in haar ogen. Heel even vreesde ze dat Farah gelijk had. Wat als ze zich vergist had en geen luchtballon gezien had? Wat als ze inderdaad, net zoals haar moeder, geen vat meer had op de werkelijkheid?

Een traan rolde over Mirres wang, plensde op haar lessenaar. Farah trok het gezicht van een huilende kleuter om haar nog meer belachelijk te maken. Mirre kon wel janken, maar weigerde te barsten. Wat ze in de klas niet kon, deed ze in haar hoofd: ontsnappen. Dat was een koud kunstje voor haar. Gewoon een

SCHOOL

kwestie van ‘de knop omdraaien’. Misschien had ze dat talent van haar moeder geërfd. Nu kwam het in ieder geval van pas. Ze dagdroomde dat ze in de gitzwarte luchtballon naar een uithoek van het heelal vloog. Ze tuurde de horizon af en zocht naar zichzelf, maar de hemel was leeg.

Zo plots als het onweer gekomen was, was het weer verdwenen. Een krachtige wind had de grijze massa uit elkaar getrokken en de zon priemde opnieuw door de wolken. De leerlingen gingen verder met datgene waar ze mee bezig waren: babbelen en prutsen. Farah wierp Mirre van over haar schouder nog een spottende glimlach toe. Toen, schijnheilig als altijd, smeekte ze de meester om verder te gaan met de les.

Meester Popov had intussen zijn krijtje opgeraapt en knikte. ‘Februari,’ zei hij, ‘is als een slecht gebit waarin een kies ontbreekt.’ Zijn gezicht kreeg een wrange uitdrukking en het was niet duidelijk of het echt of gespeeld was. ‘Behalve dat februari geen tanden heeft, maar dagen. En nummer 29, de beruchte schrikkelidag, verschuilt zich in de schaduw en treedt slechts af en toe in het licht. Eén keer om de vier jaar, om precies te zijn. Morgen is het zover. De schrikkelidag dankt zijn naam aan het feit dat er altijd iets verschrikkelijks gebeurt op die dag. Iets waar je bloed van gaat stollen, waar je nekhaartjes van overeind gaan staan. Iets waar nachtmerries uit geboren worden. 29 februari, de dag die eigenlijk niet bestaat maar immer onheil brengt.’

En zo ging het maar door.

Bijna iedereen was in slaap gevallen van de meester zijn gezeur over februari. Toen de bel ging, schoten de leerlingen van de zesde klas wakker. Ze verdrongen zich om als eerste het lokaal te verlaten. Alleen Mirre bleef aarzelend achter. Ze stond in de deuropening en zag hoe meester Popov zuchtend en hoofdschud-

dend aan zijn lessenaar ging zitten. Hij zag er moe uit. Niet gewoon moe, maar uitgeblust, alsof hij hier tegen zijn zin was. Ze hoorde hem in zichzelf mompelen, maar verstond hem niet.

‘Hoelang sta je daar al te kijken?’ vroeg hij opeens.

Mirre liep het klaslokaal terug in. ‘Ik vond het heel boeiend wat u allemaal te vertellen had over februari’, zei ze.

‘Is dat zo?’

Er verscheen een diepe frons in de meester zijn voorhoofd. Zonder bril en baard en zonder die vreselijk ouderwetse kleren zou hij er een stuk jonger uitzien. Toch had ze veel respect voor hem. Hij was zichzelf, hij deed zich niet anders voor. Hij kwam bijvoorbeeld te voet naar het werk omdat hij van de geur van de ochtend hield. Een telefoon vond hij overbodig, hij praatte namelijk liever echt met mensen dan met ze te appen. Meer nog, zijn elektrische toestellen had hij allemaal het huis uit gekieperd. *Waarom?* wilden zijn leerlingen weten. Omdat hij met al dat gezoem zijn planten en de personages in zijn boeken niet meer kon horen.

Mirre knikte. ‘Maar betekent dat dan dat er morgen iets verschrikkelijks zal gebeuren in het dorp?’ Zijn verhalen hadden haar bang gemaakt, maar ze begreep niet hoe het allemaal werkte. Elke dag gebeurden er wel verschrikkelijke dingen, dus waarin zat dan precies het verschil? Het was vier jaar geleden dat ze een schrikkeljaar had meegemaakt. Toen was ze acht en lette ze niet op zulke dingen.

De meester moest lachen om haar opmerking. Daarbij ontblootte hij zijn gebit, helemaal achteraan blikkerde een gouden kies. Hij probeerde Mirre gerust te stellen door te zeggen dat het slechts verhalen waren.

‘Maar die verhalen komen toch ergens vandaan, nietwaar?’

Meester Popov zuchtte opnieuw en frommelde wat aan de

knoopjes van zijn hemd. Met zijn kin knikte hij in de richting van de deuropening en zei: ‘De school is uit. Moet jij niet naar huis?’

Mirre haalde haar schouders op. ‘Ach, mijn mama...’ Opeens beseft ze dat ze helemaal niet over haar moeder wilde spreken. Zeker niet na de rotopmerkingen van Farah. ‘En trouwens, ik ga dadelijk nog naar de bibliotheek.’

‘Jij leest graag, hè?’

‘Zo kan ik ontsnappen aan de werkelijkheid.’

De meester stond op. Hij begon wat spullen in zijn boekentas te steken. ‘Je hebt een rijke verbeelding’, zei hij, terwijl hij zijn jas dichtritste.

Ze knikte verlegen.

‘Hé meid, dat is iets om trots op te zijn. Verbeelding is een van de mooiste dingen die er bestaan. Eigenlijk is het een soort magie, snap je wat ik bedoel?’

‘Eh, ik geloof van wel.’

‘Je kunt er namelijk dingen mee tevoorschijn toveren. Het is een manier om de werkelijkheid weg te duwen als die wat te dichtbij komt. In plaats van je ervoor te schamen, moet je het koesteren. En er vooral voor zorgen dat je het niet verleert, zoals veel volwassenen. Beloofd?’

‘Beloofd.’ Mirre glimlachte. Ze had het gevoel dat meester Popov haar begreep. ‘Bent u het verleerd?’ wilde ze weten. Maar eigenlijk wist ze het antwoord al, want iemand die zulke prachtige dingen over februari kon verzinnen, had beslist geen gebrek aan fantasie.

‘En eh... ik heb die luchtballon ook gezien’, zei hij opeens. Zijn stem trilde. ‘Je hebt het je niet ingebeeld.’